

helt Maleri af en Dame i Selskabsdragt, beskrev hendes langslæbede Silkekjole med Brokade af Guld og Sølv, hendes hvide Struds-fjersvifte, hendes essensduftende Handsker — „saa lange som Strømpeskafter“ — hendes Kniplinger, Amethyst, Diamanter — „alt undertiden til Værdier, hvoraf en Arbejderfamilie kunde leve sorgfrit i flere Aar.“

Dernæst talte han en Tid om Gæsternes Samtaler, om den „Konversation“, hvori Underholdningen mellem Mænd og Kvinder hovedsagelig bestod. Den, der havde Evne til paa en flot og spøgende Maade at kaste Bold med alt mellem Himmel og Jord, sagdes at have Konversations-talent, og alene efter dette bedømtes Menneskenes Værd i den selskabelige Verden. At tale alvorligt om alvorlige Emner, at drøfte Menneskenes inderligste Længsler og dybeste Tanker betragtedes som ikke passende og kaldtes Seminarisme. Ligeledes stred det mod god Tone at tale om sine egne Livsformaal, om sine Planer og Forhaabninger, hvorimod det blev meget paaskønnet at snakke om alskens Bynyt og Døgnsladder, om Kunst, Damepynt og Teater.

„I denne Feberluft, i denne fortærende Hvileløshed“ — fortsatte han — „vokser da Ungdommen